ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 29ης Ιουλίου 2010 *

Στην υπόθεση C-151/09,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Juzgado de lo Social Único de Algeciras (Ισπανία) με απόφαση της 26ης Μαρτίου 2009, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 28 Απριλίου 2009, στο πλαίσιο της δίκης

Federación de Servicios Públicos de la UGT (UGT-FSP)

κατά

Ayuntamiento de La Línea de la Concepción,

María del Rosario Vecino Uribe,

Ministerio Fiscal,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, πρόεδρο τμήματος, R. Silva de Lapuerta, Γ. Αρέστη, J. Malenovský (εισηγητή) και D. Šváby, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston
γραμματέας: R. Grass

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Ministerio Fiscal, εκπροσωπούμενο από τον J. L. M. Retamino,

— η Ισπανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την B. Plaza Cruz,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους J. Enegren και R. Vidal Puig,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 6ης Μαΐου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων (ΕΕ L 82, σ. 16).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της Federación de Servicios Públicos de la UGT (UGT-FSP) και των Ayuntamiento de La Línea de la Concepción (στο εξής: Ayuntamiento de La Línea), M. del Rosario Vecino Uribe και άλλων δεκαεννέα εναγομένων όπως και του Ministerio Fiscal σχετικά με την άρνηση του Ayuntamiento de La Línea να αναγνωρίσει ως νόμιμους εκπροσώπους του προσωπικού τους προς τούτο εκλεγέντες στο πλαίσιο επιχειρήσεων παραχωρησιούχων υπηρεσιών δημοσίου χαρακτήρα οι οποίες εν συνεχεία επαναδημοτικοποιήθηκαν.

Το νομικό πλαίσιο

Η κανονιστική ρύθμιση της Ένωσης

3 Η οδηγία 2001/23 κωδικοποίησε την οδηγία 77/187/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Φεβρουαρίου 1977, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων (ΕΕ L 61, σ. 26), όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50/ΕΚ του Συμβουλίου, της 29ης Ιουνίου 1998 (ΕΕ L 201, σ. 88).

4 Η τρίτη αιτιολογική σκέψη της οδηγίας 2001/23 ορίζει ότι «[ε]ίναι απαραίτητη η θέσπιση διατάξεων για την προστασία των εργαζομένων σε περίπτωση αλλαγής του επιχειρηματικού φορέα, και ιδιαίτερα προς εξασφάλιση της διατηρήσεως των δικαιωμάτων τους».

5 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής προβλέπει τα εξής:

«α) Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε μεταβίβαση επιχείρησης, εγκατάστασης ή τμήματος επιχείρησης ή εγκατάστασης σε άλλον εργοδότη, ως αποτέλεσμα νομικής μεταβίβασης ή συγχώνευσης.

β) Υπό την επιφύλαξη του στοιχείου α) και των ακολούθων διατάξεων του παρόντος άρθρου, θεωρείται ως μεταβίβαση, κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας, η μεταβίβαση μιας οικονομικής οντότητας που διατηρεί την ταυτότητά της, η οποία νοείται ως σύνολο οργανωμένων πόρων με σκοπό την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας, είτε κυρίας είτε δευτερεύουσας.

γ) Η παρούσα οδηγία εφαρμόζεται σε δημόσιες ή ιδιωτικές επιχειρήσεις, οι οποίες ασκούν κερδοσκοπικές ή μη οικονομικές δραστηριότητες. Η διοικητική αναδιοργάνωση δημοσίων διοικητικών αρχών ή η μεταβίβαση διοικητικών καθηκόντων μεταξύ δημοσίων διοικητικών αρχών δεν θεωρείται ως μεταβίβαση κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας.»

6 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«Κατά την έννοια της παρούσας οδηγίας, νοούνται ως:

[…]

γ) εκπρόσωποι των εργαζομένων και συναφείς εκφράσεις: οι εκπρόσωποι των εργαζομένων που προβλέπονται από τις νομοθεσίες ή τις πρακτικές των κρατών μελών·

[…]».

7 Κατά το άρθρο 6 της ίδιας οδηγίας:

«1. Εάν η εγκατάσταση, επιχείρηση ή τμήμα εγκατάστασης ή επιχείρησης διατηρεί την αυτονομία της, το καθεστώς και η λειτουργία των εκπροσώπων ή της αντιπροσωπείας των εργαζομένων, που θίγονται από τη μεταβίβαση, διατηρούνται με τους ίδιους όρους και υπόκεινται στις ίδιες συνθήκες με αυτές που ίσχυαν πριν από την ημερομηνία της μεταβίβασης, δυνάμει νομοθετικών, κανονιστικών ή διοικητικών διατάξεων ή συμφωνιών, με την επιφύλαξη ότι πληρούνται οι προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη σύσταση της αντιπροσωπείας των εργαζομένων.

Το πρώτο εδάφιο δεν εφαρμόζεται όταν, σύμφωνα με τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις ή την πρακτική των κρατών μελών ή κατόπιν της συμφωνίας με τους εκπροσώπους των εργαζομένων, πληρούνται οι αναγκαίοι όροι για το νέο διορισμό εκπροσώπων των εργαζομένων ή την ανασύσταση της αντιπροσωπείας τους.

Όταν ο εκχωρητής υπόκειται σε πτωχευτική διαδικασία ή σε οποιαδήποτε ανάλογη διαδικασία αφερεγγυότητας κινηθείσα με σκοπό την εκκαθάριση των περιουσιακών του στοιχείων και οι διαδικασίες αυτές διεξάγονται υπό την εποπτεία αρμόδιας δημόσιας αρχής (που μπορεί να είναι σύνδικος πτωχεύσεως, εξουσιοδοτημένος από αρμόδια αρχή), τα κράτη μέλη μπορούν να λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, για να εξασφαλίζουν ότι οι μεταβιβαζόμενοι εργαζόμενοι εκπροσωπούνται δεόντως μέχρι τη νέα εκλογή ή ορισμό εκπροσώπων των εργαζομένων.

Αν η εγκατάσταση, επιχείρηση ή τμήμα εγκατάστασης ή επιχείρησης δεν διατηρεί την αυτονομία της, τα κράτη μέλη λαμβάνουν τα αναγκαία μέτρα, για να διασφαλίζεται ότι οι μεταβιβασθέντες εργαζόμενοι, οι οποίοι διέθεταν εκπροσώπηση πριν από τη μεταβίβαση, εξακολουθούν να εκπροσωπούνται δεόντως και κατά την περίοδο που απαιτείται για την ανασύσταση ή το νέο διορισμό της αντιπροσωπείας των εργαζομένων σύμφωνα με την εθνική νομοθεσία ή πρακτική.

2. Αν η θητεία των εκπροσώπων των εργαζομένων που θίγονται από τη μεταβίβαση λήγει λόγω αυτής της μεταβιβάσεως, οι εκπρόσωποι αυτοί συνεχίζουν να απολαύουν την προστασίας που προβλέπεται από τις νομοθετικές, κανονιστικές και διοικητικές διατάξεις ή την πρακτική των κρατών μελών.»

Η εθνική νομοθεσία

8 Η οδηγία 2001/23 μεταφέρθηκε στο ισπανικό δίκαιο με το βασιλικό διάταγμα 1/1995, της 24ης Μαρτίου 1995, περί εγκρίσεως του τροποποιηθέντος κειμένου του Εργατικού Κώδικα (*BOE* αριθ. 75, της 29ης Μαρτίου 1995, σ. 9654), όπως τροποποιήθηκε με τον νόμο 12/2001 της 9ης Ιουλίου 2001 (*BOE* αριθ. 164, της 10ης Ιουλίου 2001, σ. 24890, στο εξής: Εργατικός Κώδικας).

9 Κατά το άρθρο 44 του ισπανικού Εργατικού Κώδικα:

«1. Η μεταβίβαση επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή αυτόνομης παραγωγικής μονάδας της ιδίας επιχειρήσεως δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής, τη λύση της εργασιακής σχέσεως· ο νέος εργοδότης υποκαθίσταται στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις του προηγούμενου εργοδότη που απέρρεαν από τη σύμβαση εργασίας και από την κοινωνική ασφάλιση, συμπεριλαμβανομένων των υποχρεώσεων που αφορούν τις συντάξεις, υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπονται από την εφαρμοστέα ειδική ρύθμιση και, γενικώς, σε όλες τις υποχρεώσεις σε θέματα συμπληρωματικής κοινωνικής προστασίας τις οποίες είχε αναλάβει ο εκχωρητής.

[…]

5. Οσάκις η επιχείρηση, η εγκατάσταση, ή η αυτόνομη παραγωγική μονάδα που αποτελούν αντικείμενο της μεταβιβάσεως διατηρούν την αυτονομία τους, η αλλαγή εργοδότη δεν συνεπάγεται, αφ' εαυτής, τη λήξη της θητείας των νομίμων εκπροσώπων των εργαζομένων, οι οποίοι εξακολουθούν να ασκούν τα καθήκοντά τους με τους ίδιους όρους που ίσχυαν προηγουμένως.»

10 Το άρθρο 67, παράγραφος 1, του ισπανικού Εργατικού Κώδικα προβλέπει τη δυνατότητα διενέργειας επιμέρους εκλογών σε επιχείρηση προς προσαρμογή της εκπροσωπήσεως των εργαζομένων λόγω αυξήσεως του εργατικού δυναμικού της ως εξής:

«Επιμέρους εκλογές μπορεί να οργανώνονται (εντός της επιχειρήσεως) συνεπεία παραιτήσεων ή απολύσεων ή προς προσαρμογή της εκπροσωπήσεως των εργαζομένων λόγω της αυξήσεως του εργατικού δυναμικού. Οι συλλογικές συμβάσεις προβλέπουν τα αναγκαία μέτρα προς προσαρμογή της εκπροσωπήσεως των εργαζομένων σε ενδεχόμενη ουσιώδη μείωση του εργατικού δυναμικού μιας επιχειρήσεως. Αν δεν προβλέπονται τέτοια μέτρα, μια τέτοια προσαρμογή αποτελεί αντικείμενο συμφωνίας μεταξύ της επιχειρήσεως και των εκπροσώπων των εργαζομένων.»

11 Κατά το άρθρο 67, παράγραφος 3, του Εργατικού Κώδικα:

«Η θητεία των εκπροσώπων των εργαζομένων και των μελών της επιτροπής συμμετοχής του προσωπικού μιας επιχειρήσεως είναι διαρκείας τεσσάρων ετών. Εντούτοις αυτοί εξακολουθούν να εκπληρώνουν τα καθήκοντα τους, στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων τους και των σχετικών με αυτήν εγγυήσεων, έως ότου προκηρυχθούν και διενεργηθούν νέες εκλογές.

Οι εκπρόσωποι των εργαζομένων και τα μέλη της επιτροπής συμμετοχής του προσωπικού δύνανται να ανακληθούν μόνον κατόπιν αποφάσεως των μισθωτών οι οποίοι τους έχουν αναδείξει, λαμβανομένης με απόλυτη πλειοψηφία κατά τη διάρκεια συνελεύσεως η οποία συγκαλείται προς τον σκοπό αυτό και συγκεντρώνει τουλάχιστον το ένα τρίτον των ψηφοφόρων κατόπιν καθολικής, ατομικής, ελεύθερης, άμεσης και μυστικής ψηφοφορίας. Παρά ταύτα, δεν μπορεί να γίνει ουδεμία ανάκληση κατά τη διάρκεια των διαπραγματεύσεων για την κατάρτιση νέας συλλογικής συμβάσεως ή πριν την παρέλευση τουλάχιστον έξι μηνών.»

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

12 Στις 25 Αυγούστου 2008, ο δήμαρχος του Ayuntamiento de La Línea εξέδωσε απόφαση με την οποία αποφασίστηκε να επανέλθουν στον δήμο ορισμένες δημοτικές

υπηρεσίες των οποίων η παροχή είχε ανατεθεί μέχρι τότε σε τέσσερις ιδιωτικές επιχειρήσεις. Οι υπηρεσίες οι οποίες μέχρι τότε παρέχονταν από εξωτερικούς φορείς και επαναδημοτικοποιούνταν αφορούσαν τη φύλαξη και τον καθαρισμό των δημόσιων σχολικών κτιρίων, την καθαριότητα των οδών και τη συντήρηση των πάρκων και κήπων.

13 Από την απόφαση περί παραπομπής συνάγεται ότι μετά την επάνοδο στο Ayuntamiento de La Línea της παροχής των διαφόρων παραχωρηθεισών σε εξωτερικούς φορείς δημοσίων υπηρεσιών, οι μισθωτοί που αποτελούσαν το προσωπικό των μέχρι τότε παραχωρησιούχων εταιριών προσελήφθησαν από τον δήμο και εντάχθηκαν στο προσωπικό του, πλην όμως οι ίδιοι αυτοί μισθωτοί άνευ εξαιρέσεως εξακολουθούν να καταλαμβάνουν τις ίδιες θέσεις εργασίας και να ασκούν τα ίδια καθήκοντα όπως και πριν, στους ίδιους χώρους εργασίας και υπό τις διαταγές των ιδίων άμεσων προϊσταμένων, χωρίς ουσιώδη μεταβολή των συνθηκών εργασίας τους, με μόνη διαφορά ότι οι τελικοί προϊστάμενοι είναι τα αρμόδια εκλεγμένα όργανα δηλαδή οι δημοτικοί σύμβουλοι ή ο δήμαρχος.

14 Οι νόμιμοι εκπρόσωποι των εργαζομένων κάθε παραχωρησιούχου εταιρίας υπέβαλαν, συνεπεία της επανόδου στον δήμο των δημοσίων υπηρεσιών, αιτήσεις ενώπιον του Ayuntamiento de La Línea προκειμένου να τους χορηγηθούν ορισμένες συμπληρωματικές ώρες για την άσκηση των συνδικαλιστικών καθηκόντων τους. Αυτές οι αιτήσεις απορρίφθηκαν με απόφαση της 10ης Σεπτεμβρίου 2008, με την αιτιολογία ότι οι ανωτέρω είχαν παύσει πλέον να ασκούν τα καθήκοντα των νομίμων εκπροσώπων των εργαζομένων εξαιτίας της εντάξεώς τους στο προσωπικό του δήμου.

15 Στο πλαίσιο αυτό, στις 28 Οκτωβρίου 2008, η ενάγουσα στην υπόθεση της κύριας δίκης, δηλαδή η UGT-FSP, αφού έλαβε γνώση της ως άνω αποφάσεως, ζήτησε διευκρινίσεις από το Ayuntamiento de La Línea και, ακολούθως, στις 13 Νοεμβρίου 2008, κατέθεσε αγωγή κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Juzgado de lo Social Único de Algeciras.

16 Με απόφασή του στις 26 Μαρτίου 2009, το Juzgado de lo Social Único de Algeciras αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Πληρούται η αφορώσα τη διατήρηση της αυτονομίας προϋπόθεση, στην οποία αναφέρεται το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23 [...], όταν πρόκειται για πραγματική κατάσταση (όπως αυτή της διαφοράς της κύριας δίκης) στην οποία, μετά την επάνοδο στον Δήμο διαφόρων δημόσιων υπηρεσιών των οποίων η παροχή είχε ανατεθεί προηγουμένως σε εξωτερικούς φορείς, οι μισθωτοί οι οποίοι ανήκαν στο προσωπικό των επιχειρήσεων που παρείχαν μέχρι τότε τις υπηρεσίες αυτές επαναπροσλαμβάνονται από την εν λόγω δημοτική αρχή και εντάσσονται στο προσωπικό της, αλλά οι ίδιοι αυτοί μισθωτοί (άνευ εξαιρέσεως) εξακολουθούν να κατέχουν τις ίδιες θέσεις εργασίας και να ασκούν τα ίδια καθήκοντα όπως και προηγουμένως, στους ίδιους χώρους εργασίας και υπό τις διαταγές των ιδίων άμεσα υπευθύνων, χωρίς ουσιώδη μεταβολή των συνθηκών εργασίας τους, με μόνη διαφορά ότι οι τελικοί προϊστάμενοι (οι οποίοι είναι ακόμη περισσότερο υψηλόβαθμοι έναντι των προαναφερθέντων υπευθύνων) είναι τα αρμόδια εκλεγμένα όργανα (δημοτικοί σύμβουλοι ή ο δήμαρχος);»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

17 Με το ερώτημά του, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, εάν μια μεταβιβαζόμενη οικονομική οντότητα διατηρεί την αυτονομία της, κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23, ενώ οι μισθωτοί οι οποίοι ανήκαν στο προσωπικό της επαναπροσλαμβάνονται από τη δημοτική αρχή και εντάσσονται στο προσωπικό της, αλλά οι ίδιοι αυτοί μισθωτοί εξακολουθούν να κατέχουν τις ίδιες θέσεις εργασίας και να ασκούν τα ίδια καθήκοντα όπως και πριν τη μεταβίβαση, στους ίδιους χώρους εργασίας και υπό τις διαταγές των ιδίων άμεσα υπευθύνων, χωρίς ουσιώδη μεταβολή των συνθηκών εργασίας τους, με μόνη διαφορά ότι τα αρμόδια εκλεγμένα όργανα είναι οι τελικοί προϊστάμενοι της μεταβιβαζόμενης οικονομικής οντότητας.

18 Η Ισπανική Κυβέρνηση φρονεί ότι οι προβλεπόμενες από την οδηγία 2001/23 προϋποθέσεις μεταβιβάσεως δεν πληρούνται στη συγκεκριμένη υπόθεση της κύριας δίκης. Συγκεκριμένα, υποστηρίζει ότι μεταξύ των παραχωρησιούχων επιχειρήσεων και του Ayuntamiento de La Línea δεν υπήρξε μεταβίβαση σημαντικών περιουσιακών στοιχείων, καθόσον τα δημόσια σχολικά κτίρια, οι δρόμοι καθώς και τα πάρκα και οι δημοτικοί κήποι ανήκαν ήδη στο Ayuntamiento de La Línea. Μόνον το σύνολο του προσωπικού που εργάζετο στις παραχωρησιούχες επιχειρήσεις επαναπροσλήφθηκε από τον δήμο. Εντούτοις, παρά το γεγονός ότι το εργατικό δυναμικό αποτελεί σημαντικό παράγοντα, δεν πρέπει να αγνοείται η σημασία των περιουσιακών στοιχείων για την παροχή από τις εν λόγω επιχειρήσεις των υπηρεσιών φυλάξεως, καθαρισμού και συντηρήσεως.

19 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, επιβάλλεται, συνεπώς, να προσδιοριστεί, προκαταρκτικώς, εάν η μεταβίβαση στην υπόθεση της κύριας δίκης αποτελεί μεταβίβαση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας 2001/23. Συγκεκριμένα, μόνο σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο τελευταίο αυτό ερώτημα, ανακύπτει το ζήτημα της αυτονομίας κατά την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23.

Περί της υπάρξεως μεταβιβάσεως κατά την έννοια του άρθρου 1 της οδηγίας 2001/23

20 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, τίθεται το ερώτημα εάν η επαναφορά στον δήμο, νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, ορισμένων δημοτικών υπηρεσιών των οποίων η παροχή είχε ανατεθεί μέχρι τότε σε διάφορες ιδιωτικές επιχειρήσεις συνιστά μεταβίβαση. Η πράξη με την οποία έγινε η επαναφορά αυτή συνιστά δημοτική απόφαση.

21 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23 ορίζει ότι η οδηγία εφαρμόζεται σε οποιαδήποτε μεταβίβαση επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή τμήματος επιχειρήσεως ή εγκαταστάσεως σε άλλον εργοδότη, ως αποτέλεσμα νομικής μεταβιβάσεως ή συγχωνεύσεως.

22 Κατά πάγια νομολογία, η οδηγία 2001/23 αποσκοπεί στη διασφάλιση της συνέχισης των εργασιακών σχέσεων που υφίστανται στο πλαίσιο μιας οικονομικής οντότητας, και τούτο ανεξαρτήτως της αλλαγής του κυρίου. Επομένως, το αποφασιστικό κριτήριο για τη διαπίστωση της υπάρξεως μεταβιβάσεως, κατά την έννοια της οδηγίας αυτής, είναι το εάν η εν λόγω οντότητα διατηρεί την ταυτότητά της, πράγμα που προκύπτει, μεταξύ άλλων, από την πραγματική συνέχιση της εκμεταλλεύσεως ή την ανάληψη αυτής (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 18ης Μαρτίου 1986, 24/85, Spijkers, Συλλογή 1986, σ. 1119, σκέψεις 11 και 12, καθώς και της 15ης Δεκεμβρίου 2005, C-232/04 και C-233/04, Güney-Görres και Demir, Συλλογή 2005, σ. I-11237, σκέψη 31 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

23 Το Δικαστήριο έκρινε, υπό το κράτος της οδηγίας 77/187, όπως αυτή τροποποιήθηκε με την οδηγία 98/50, ότι το γεγονός και μόνον ότι ο εκδοχέας είναι νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου, εν προκειμένω δε δημοτική αρχή, δεν αποκλείει την ύπαρξη μεταβιβάσεως εμπίπτουσας στο πεδίο εφαρμογής της εν λόγω οδηγίας (απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2000, C-175/99, Mayeur, Συλλογή 2000, σ. I-7755, σκέψη 33). Ένα τέτοιο συμπέρασμα συνάγεται επίσης και από το πνεύμα της οδηγίας 2001/23.

24 Το γεγονός ότι η απόφαση με την οποία επανήλθαν οι δημόσιες υπηρεσίες στον δήμο συνιστά δημοτική απόφαση, η οποία λήφθηκε μονομερώς από το Ayuntamiento de La Línea, δεν αποκλείει την ύπαρξη μεταβιβάσεως υπό την έννοια της οδηγίας 2001/23 μεταξύ των παραχωρησιούχων ιδιωτικών επιχειρήσεων και του Ayuntamiento de La Línea.

25 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο παλαιότερα έκρινε ότι το γεγονός ότι η μεταβίβαση προκύπτει από μονομερείς αποφάσεις των δημοσίων αρχών και όχι από σύμπτωση βουλήσεων δεν αποκλείει την εφαρμογή της οδηγίας (βλ. αποφάσεις της 19ης Μαΐου 1992, C-29/91, Redmond Stichting, Συλλογή 1992, σ. I-3189, σκέψεις 15 έως 17, καθώς και της 14ης Σεπτεμβρίου 2000, C-343/98, Collino και Chiappero, Συλλογή 2000, σ. I-6659, σκέψη 34).

26 Η μεταβίβαση, για να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 2001/23, πρέπει να αφορά κατά σταθερό τρόπο οργανωμένη οικονομική οντότητα της οποίας η δραστηριότητα δεν περιορίζεται στην εκτέλεση συγκεκριμένου έργου (βλ., κυρίως, απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 1995, C-48/94, Rygaard, Συλλογή 1995, σ. I-2745, σκέψη 20). Κατ' αυτόν τον τρόπο, η έννοια της οικονομικής οντότητας παραπέμπει σε ένα οργανωμένο σύνολο προσώπων και στοιχείων που επιτρέπει την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας με την οποία επιδιώκεται ίδιος σκοπός (βλ., κυρίως, αποφάσεις της 11ης Μαρτίου 1997, C-13/95, Süzen, Συλλογή 1997, σ. I-1259, σκέψη 13, της 20ής Νοεμβρίου 2003, C-340/01, Abler κ.λπ., Συλλογή 2003, σ. I-14023, σκέψη 30, καθώς και προπαρατεθείσα απόφαση Güney-Görres και Demir, σκέψη 32).

27 Για να κριθεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις της μεταβιβάσεως μιας οργανωμένης κατά σταθερό τρόπο οικονομικής οντότητας, πρέπει να ληφθεί υπόψη το σύνολο των πραγματικών περιστάσεων που χαρακτηρίζουν την επίμαχη πράξη, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, ιδίως, ο τύπος της επιχειρήσεως ή της εγκαταστάσεως για την οποία πρόκειται, η μεταβίβαση ή μη των υλικών στοιχείων, όπως τα κτίρια, και τα κινητά, η αξία των άυλων στοιχείων κατά τον χρόνο της μεταβιβάσεως, η ανάληψη ή μη του κύριου μέρους του εργατικού δυναμικού από τον νέο επιχειρηματία, η μεταβίβαση ή μη της πελατείας καθώς και ο βαθμός ταυτότητας των ασκουμένων δραστηριοτήτων πριν και μετά τη μεταβίβαση και η διάρκεια τυχόν αναστολής των δραστηριοτήτων αυτών. Ωστόσο, τα στοιχεία αυτά αποτελούν απλώς επί μέρους πτυχές της συνολικής εκτιμήσεως που επιβάλλεται και δεν μπορούν, ως εκ τούτου, να εκτιμηθούν μεμονωμένως (βλ., κυρίως, προπαρατεθείσες αποφάσεις Spijkers, σκέψη 13, Redmond Stichting, σκέψη 24, Süzen, σκέψη 14, Abler κ.λπ., σκέψεις 33 και 34, και Güney-Görres και Demir, σκέψεις 33 και 34).

28 Εξάλλου, το Δικαστήριο έκρινε ότι μια οικονομική μονάδα μπορεί, σε ορισμένους τομείς, να λειτουργεί χωρίς σημαντικά ενσώματα ή άυλα περιουσιακά στοιχεία, οπότε η διατήρηση της ταυτότητας μιας τέτοιας μονάδας πέρα από τα όρια των εργασιών που αποτελούν το αντικείμενο των δραστηριοτήτων της δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να εξαρτάται από τη μεταβίβαση τέτοιων στοιχείων (βλ. προπαρατεθείσες αποφάσεις Süzen, σκέψη 18, της 10ης Δεκεμβρίου 1998, C-127/96, C-229/96 και C-74/97, Hernández Vidal κ.λπ., Συλλογή 1998, σ. I-8179, σκέψη 31, και C-173/96 και C-247/96, Hidalgo, Συλλογή 1998, σ. I-8237, σκέψη 31).

29 Έτσι, το Δικαστήριο έκρινε ότι, καθόσον, σε ορισμένους τομείς στους οποίους η δραστηριότητα στηρίζεται κυρίως στο εργατικό δυναμικό, ένα σύνολο εργαζομένων τους οποίους ενώνει σταθερά μια κοινή δραστηριότητα μπορεί να αντιστοιχεί σε οικονομική μονάδα, μια τέτοια μονάδα μπορεί να διατηρεί την ταυτότητά της και πέραν της μεταβιβάσεώς της, όταν ο νέος επικεφαλής της επιχειρήσεως δεν αρκείται στη συνέχιση της εν λόγω δραστηριότητας, αλλά αναπροσλαμβάνει επίσης σημαντικό τμήμα, από άποψη αριθμού και ικανοτήτων, του προσωπικού στο οποίο ο προκάτοχός του ανέθετε ειδικά το έργο αυτό. Στην περίπτωση αυτή, ο νέος επικεφαλής της επιχειρήσεως αποκτά συγκεκριμένα το οργανωμένο σύνολο στοιχείων το οποίο θα του παράσχει τη δυνατότητα να συνεχίσει κατά τρόπο σταθερό τις δραστηριότητες ή ορισμένες δραστηριότητες της μεταβιβάζουσας επιχειρήσεως (προπαρατεθείσες αποφάσεις Süzen, σκέψη 21, Hernández Vidal κ.λπ., σκέψη 32, και Hidalgo κ.λπ., σκέψη 32).

30 Ειδικότερα, το Δικαστήριο έκρινε, σχετικά με επιχείρηση καθαρισμού, ότι ένα οργανωμένο σύνολο εργαζομένων οι οποίοι έχουν ταχθεί ειδικά και σταθερά σε μια κοινή δραστηριότητα μπορεί, ελλείψει άλλων συντελεστών παραγωγής, να αντιστοιχεί σε μια οικονομική μονάδα (βλ. προαναφερθείσα απόφαση Hernández Vidal κ.λπ., σκέψη 27).

31 Όπως διευκρίνισε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 39 των προτάσεών της, το γεγονός ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, δεν μεταβιβάσθηκαν τα περιουσιακά στοιχεία μέσω των οποίων παρέχονται οι υπηρεσίες από τις ιδιωτικές επιχειρήσεις όπως τα σχολικά κτίρια, δρόμοι, πάρκα και δημοτικοί κήποι, δεν ασκεί καμία απολύτως επιρροή. Συγκεκριμένα, τα περιουσιακά στοιχεία τα οποία, εφόσον απαιτείται, πρέπει να ληφθούν υπόψη είναι οι εγκαταστάσεις, οι μηχανές και/ή ο εξοπλισμός που χρησιμοποιούνται πράγματι για την παροχή των υπηρεσιών φυλάξεως, καθαρισμού και συντηρήσεως.

32 Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εξακριβώσει, με γνώμονα το σύνολο των ανωτέρω ερμηνευτικών στοιχείων, αν συντελέστηκε μεταβίβαση στην υπόθεση της κύριας δίκης.

Περί της έννοιας της «αυτονομίας» κατά το άρθρο 6 της οδηγίας 2001/23

33 Η Ισπανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η έννοια της «αυτονομίας» κατά το άρθρο 6 της οδηγίας 2001/23 πρέπει να ερμηνευθεί ως όρος ισοδύναμος με την έννοια της «ταυτότητας» κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας αυτής. Εντούτοις, μια τέτοια ερμηνεία δεν ευσταθεί.

34 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της οδηγίας 2001/23, το σχετικό με τη διατήρηση της ταυτότητας ζήτημα εκτιμάται τη στιγμή που πραγματοποιείται η νομική μεταβίβαση ή συγχώνευση της επίμαχης οικονομικής μονάδας. Μόνον όταν διατηρείται η ταυτότητα αυτής της μονάδας μπορεί να υπάρξει «μεταβίβαση» κατά την οδηγία.

35 Αντιθέτως, το σχετικό με τη διατήρηση της αυτονομίας ζήτημα εκτιμάται από τη στιγμή που έχει ήδη διαπιστωθεί η ύπαρξη της μεταβιβάσεως κατά την έννοια της οδηγίας 2001/23. Συγκεκριμένα, η οδηγία αυτή πρέπει να εφαρμόζεται σε κάθε μεταβίβαση που πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφος 1, της οδηγίας είτε η μεταβιβασθείσα οικονομική οντότητα διατηρεί την αυτοτέλειά της στο πλαίσιο της οργανωτικής δομής της επιχειρήσεως του προς ον η μεταβίβαση είτε όχι (βλ. απόφαση της 12ης Φεβρουαρίου 2009, C-466/07, Klarenberg, Συλλογή 2009, σ. I-803, σκέψη 50).

36 Εάν οι έννοιες της ταυτότητας και της αυτονομίας ήταν ισοδύναμες, το εισαγωγικό μέρος του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23 το οποίο θέτει τον σχετικό με τη διατήρηση της αυτονομίας της επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή τμήματος εγκαταστάσεως ή επιχειρήσεως όρο θα στερείτο πρακτικής αποτελεσματικότητας, αφού το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής θα εφαρμοζόταν αυτομάτως σε περίπτωση διατηρήσεως της ταυτότητας της εμπορικής οντότητας κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, στοιχείο β΄, της εν λόγω οδηγίας. Συνεπώς, αυτές οι έννοιες δεν είναι ισοδύναμες και το ερώτημα εάν η επιχείρηση διατήρησε την αυτονομία της

κατά το άρθρο 6 της οδηγίας 2001/23 θα πρέπει να ανακύπτει όταν αποδεικνύεται ότι πράγματι υπήρξε μεταβίβαση κατά την έννοια της οδηγίας.

37 Όσον αφορά την έννοια της αυτονομίας, πρέπει να σημειωθεί ότι το προαναφερθέν άρθρο 6 δεν παρέχει κανέναν ορισμό αυτής. Η έννοια αυτή επίσης δεν προσδιορίζεται από τα υπόλοιπα άρθρα της εν λόγω οδηγίας.

38 Εντούτοις, κατά πάγια νομολογία, από τις επιταγές που απορρέουν τόσο από την ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης όσο και από την αρχή της ισότητας προκύπτει ότι το γράμμα μιας διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει καμία ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του περιεχομένου της πρέπει κανονικά να ερμηνεύεται, σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, κατά τρόπο αυτοτελή και ομοιόμορφο (βλ., υπό αυτήν την έννοια, τέλος, απόφαση της 3ης Δεκεμβρίου 2009, C-433/08, Yaesu Europe, η οποία δεν έχει ακόμα δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 18, και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

39 Επιπλέον, κατά πάγια επίσης νομολογία, ο προσδιορισμός της σημασίας και του περιεχομένου εκφράσεων ως προς τις οποίες το κοινοτικό δίκαιο δεν παρέχει κανέναν ορισμό πρέπει να γίνεται σύμφωνα με το σύνηθες νόημά τους στην καθημερινή γλώσσα, λαμβανομένου υπόψη το πλαισίου εντός του οποίου αυτές χρησιμοποιούνται και των σκοπών που επιδιώκει η ρύθμιση της οποίας αποτελούν τμήμα (βλ., υπ' αυτήν την έννοια, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 10ης Μαρτίου 2005, C-336/03, easyCar, Συλλογή 2005, σ. I-1947, σκέψη 21, της 22ας Δεκεμβρίου 2008, C-549/07, Wallentin-Hermann, Συλλογή 2008, σ. I-11061, σκέψη 17, και της 5ης Μαρτίου 2009, C-556/07, Επιτροπή κατά Γαλλίας, σκέψη 50).

40 Πρέπει, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι η οδηγία 2001/23 επιδιώκει τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση αλλαγής του επικεφαλής της επιχειρήσεως, παρέχοντάς τους τη δυνατότητα να παραμείνουν στην υπηρεσία του νέου εργοδότη υπό τους αυτούς όρους που είχαν συμφωνηθεί με τον μεταβιβάζοντα (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 10ης Φεβρουαρίου 1988, 324/86, Foreningen af Arbejdsledere i

Danmark, Συλλογή 1988, σ. 739, σκέψη 9, της 9ης Μαρτίου 2006, C-499/04, Werhof, Συλλογή 2006, σ. I-2397, σκέψη 25, και της 27ης Νοεμβρίου 2008, C-396/07, Juuri, Συλλογή 2008, σ. I-8883, σκέψη 28). Το δικαίωμα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων δεν εξαιρείται από τα δικαιώματα αυτά. Συνάγεται, κατ' αρχήν, ότι η εκπροσώπησή τους δεν θα πρέπει να επηρεάζεται από τη μεταβίβαση.

41 Συγκεκριμένα, το άρθρο 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23 σχετικά με την εκπροσώπηση των εργαζομένων προβλέπει ότι εάν η εγκατάσταση, επιχείρηση ή τμήμα εγκαταστάσεως ή επιχειρήσεως διατηρεί την αυτονομία της, το καθεστώς και η λειτουργία των εκπροσώπων ή της αντιπροσωπείας των εργαζομένων, που θίγονται από τη μεταβίβαση, διατηρούνται με τους ίδιους όρους και υπόκεινται στις ίδιες συνθήκες με αυτές που ίσχυαν πριν από την ημερομηνία της μεταβιβάσεως.

42 Εν συνεχεία, θα πρέπει να σημειωθεί ότι ο όρος «αυτονομία», κατά το σύνηθες νόημά του στην καθημερινή γλώσσα, υποδηλώνει το δικαίωμα της αυτοδιοικήσεως μέσω ιδίων κανόνων.

43 Σε ό,τι αφορά την οικονομική μονάδα, ο όρος αυτός υποδηλώνει την εξουσία των υπευθύνων της μονάδας να οργανώνουν στο πλαίσιο αυτής, κατά τρόπο σχετικώς ελεύθερο και ανεξάρτητο, την εργασία για τη συνέχιση της οικονομικής δραστηριότητάς της και, ειδικότερα, την εξουσία να διατάσσουν και να υποδεικνύουν, να απονέμουν καθήκοντα στους υφιστάμενούς τους εργαζομένους στην επίμαχη οικονομική οντότητα όπως και να αποφασίζουν για τη χρήση των διαθέσιμων περιουσιακών στοιχείων χωρίς την άμεση παρέμβαση άλλων οργανωτικών δομών του εργοδότη (στο εξής: οργανωτικές εξουσίες).

44 Συναφώς, η αυτονομία διατηρείται, κατ' αρχήν, υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23, όταν, κατόπιν της μεταβιβάσεως, οι οργανωτικές εξουσίες των υπευθύνων της μεταβιβαζόμενης οντότητας παραμένουν, στο πλαίσιο των οργανωτικών δομών του εκδοχέα, κατ' ουσίαν, άθικτες σε σύγκριση με την κατάσταση που επικρατούσε προ της μεταβιβάσεως.

45 Επομένως, σε αυτήν την περίπτωση, το δικαίωμα εκπροσωπήσεως των εργαζομένων πρέπει, κατ' αρχήν, να ασκείται με τους ίδιους όρους και τις ίδιες συνθήκες με αυτές που ίσχυαν πριν από την ημερομηνία της μεταβιβάσεως.

46 Αντιθέτως, σε περίπτωση που οι υπεύθυνοι των εργαζομένων διαθέτουν μειωμένες οργανωτικές εξουσίες και δεν μπορούν πλέον να δρουν ανεξάρτητοι, εξαιτίας της μεταβιβάσεως, τα συμφέροντα αυτών των εργαζομένων δεν είναι πλέον τα ίδια και, κατά συνέπεια, οι όροι και οι συνθήκες εκπροσωπήσεώς τους θα πρέπει να προσαρμοστούν στις επελθούσες αλλαγές. Για τον λόγο αυτόν, όπως προκύπτει από το άρθρο 6, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, της οδηγίας 2001/23, σε αυτήν την περίπτωση, η θητεία των εκπροσώπων των εργαζομένων τους οποίους αφορά η μεταβίβαση διατηρείται αποκλειστικώς για την περίοδο που απαιτείται για την ανασύσταση ή τον νέο διορισμό της αντιπροσωπείας των εργαζομένων.

47 Ενδεχόμενη ανακατανομή ορισμένων οργανωτικών εξουσιών στο εσωτερικό της μεταβιβαζόμενης οντότητας δεν δύναται, κατ' αρχήν, να θίξει την αυτονομία αυτής. Αυτό που προέχει είναι η δυνατότητα ασκήσεως από τους υπεύθυνους της μεταβιβασθείσας οντότητας των οργανωτικών εξουσιών τις οποίες διέθεταν πριν τη μεταβίβαση σε σχέση με τις άλλες οργανωτικές δομές του νέου εργοδότη.

48 Εξάλλου, η απλή αντικατάσταση των τελικών προϊσταμένων, όπως και στην υπόθεση της κύριας δίκης, δεν δύναται να θίξει αυτή καθαυτή την αυτονομία της μεταβιβαζόμενης μονάδας.

49 Μόνον οι εξουσίες οι οποίες επιτρέπουν στους ανωτέρω προϊσταμένους να οργανώνουν άμεσα την δραστηριότητα των εργαζομένων της οντότητας αυτής και να υποκαθιστούν τους άμεσους προϊσταμένους των εργαζομένων στη λήψη των αποφάσεων εντός της μεταβιβαζόμενης μονάδας θα ήταν ικανές να θίξουν την αυτονομία της. Θεωρείται, παρά ταύτα, ότι μια τέτοια υποκατάσταση στη λήψη των αποφάσεων εντός της μεταβιβαζόμενης οικονομικής οντότητας δεν θίγει την αυτονομία της, όταν πραγματοποιείται, κατ' εξαίρεση, σε επείγουσες περιπτώσεις όπως σε περίπτωση σοβαρού συμβάντος βλαπτικού της λειτουργίας της οντότητας αυτής, έχει προσωρινό χαρακτήρα και υπακούει στους κανόνες που έχουν θεσπιστεί για τον σκοπό αυτόν.

50 Άλλωστε, η απλή εξουσία ελέγχου από τους τελικούς προϊσταμένους δεν επηρεάζει, κατ' αρχήν, την αυτονομία της μεταβιβαζόμενης οντότητας, εκτός και αν εμπερικλείει εξίσου τις εξουσίες που αναφέρθηκαν στην προηγούμενη σκέψη.

51 Μια τέτοια ερμηνεία της έννοιας της αυτονομίας διασφαλίζει, κατά τα λοιπά, την πρακτική αποτελεσματικότητα του άρθρου 6 της οδηγίας 2001/23, δεδομένου ότι, στην πράξη, η μεταβίβαση επιχειρήσεως, εγκαταστάσεως ή μέρους επιχειρήσεως ή εγκαταστάσεως συνοδεύεται σχεδόν πάντα από την αντικατάσταση των εχόντων την τελική ευθύνη στελεχών.

52 Τα προβληθέντα από την Ισπανική Κυβέρνηση επιχειρήματα, σύμφωνα με τα οποία η ερμηνεία που αποδέχεται τη διατήρηση, στην υπόθεση της κύριας δίκης, της ήδη υπάρχουσας εκπροσωπήσεως των εργαζομένων, αφενός, θα δημιουργούσε μία μορφή «διττής εκπροσωπήσεως» εντός του εργατικού δυναμικού του νέου εργοδότη και, αφετέρου, δεν θα ελάμβανε υπόψη την οικονομική ζημία που θα υφίστατο ο νέος εργοδότης και η οποία θα απέρρεε από την υποχρέωση παροχής στους εκπροσώπους των μεταβιβασθέντων εργαζομένων των «ωρών ενασχολήσεως με τα καθήκοντα των εκπροσώπων», δεν θέτουν υπό αμφισβήτηση την ως άνω ερμηνεία. Συγκεκριμένα, τα επιχειρήματα αυτά αμφισβητούν απλώς τα έννομα αποτελέσματα της επιλογής του νομοθέτη της Ένωσης να εισάγει το άρθρο 6 της οδηγίας 2001/23.

53 Επιπροσθέτως, πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της Ισπανικής Κυβερνήσεως το οποίο αφορά ισχυρισμούς για ύπαρξη διακρίσεως και για παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως εις βάρος των εκπροσώπων των εργαζομένων και των συνδικαλιστικών εκπροσώπων του ήδη υπάρχοντος εργατικού δυναμικού του νέου εργοδότη.

54 Στο πλαίσιο αυτό, όπως επεσήμανε η γενική εισαγγελέας στο σημείο 88 των προτάσεών της, εάν υποτεθεί ότι η κατάσταση των μεταβιβασθέντων εργαζομένων είναι συγκρίσιμη με εκείνη των εργαζομένων του νέου εργοδότη, η διαφορετική μεταχείριση η οποία απορρέει από ενδεχόμενη οργανωτική ανισότητα για τον νέο εργοδότη εις βάρος των συνδικαλιστικών εκπροσώπων εντός της οικονομικής οντότητας και των νομίμων εκπροσώπων του οικείου εργατικού δυναμικού, των οποίων ο αριθμός μένει αμετάβλητος, θα δικαιολογείτο υπό το πρίσμα του σκοπού της οδηγίας 2001/23 να διασφαλίσει, κατά το μέτρο του δυνατού και του εφικτού, να μην τίθενται οι νέοι εργαζόμενοι σε μειονεκτική θέση εξ αιτίας της μεταβιβάσεως σε σχέση με την προγενεστέρα αυτής κατάσταση.

55 Τέλος, σε ό,τι αφορά το επιχείρημα σύμφωνα με το οποίο θίγεται η ελευθερία του συνδικαλίζεσθαι του υπάρχοντος εργατικού δυναμικού, αρκεί να επισημανθεί ότι η Ισπανική Κυβέρνηση δεν αποδεικνύει με ποιον τρόπο, στην υπόθεση της κύριας δίκης, θίγεται η άσκηση της θεμελιώδους αυτής ελευθερίας από τη διατήρηση των εκπροσώπων των εργαζομένων της μεταβιβαζόμενης οντότητας.

56 Κατόπιν όλων των παραπάνω σκέψεων, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η εξής απάντηση: μεταβιβαζόμενη οικονομική οντότητα διατηρεί την αυτονομία της κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23, όταν οι εξουσίες που παραχωρούνται στους υπευθύνους της μονάδας, εντός των οργανωτικών δομών του εκχωρητή, ήτοι η εξουσία να οργανώνουν, κατά τρόπο σχετικά ελεύθερο και ανεξάρτητο, την εργασία στο πλαίσιο αυτής για τη συνέχιση της οικονομικής δραστηριότητάς της και, ειδικότερα, η εξουσία να διατάσσουν και να υποδεικνύουν, να απονέμουν καθήκοντα στους υφιστάμενούς τους εργαζομένους της επίμαχης μονάδας όπως και να αποφασίζουν για τη χρήση των διαθέσιμων περιουσιακών στοιχείων χωρίς την άμεση παρέμβαση άλλων οργανωτικών δομών του εργοδότη, παραμένουν, κατ' ουσίαν, άθικτες στο πλαίσιο των οργανωτικών δομών του εκδοχέα. Η απλή αντικατάσταση των τελικών προϊσταμένων δεν δύναται να θίξει αυτή καθαυτή την αυτονομία της μεταβιβαζόμενης οικονομικής οντότητας, εκτός εάν οι νέοι τελικοί προϊστάμενοι

διαθέτουν εξουσίες οι οποίες τους επιτρέπουν να οργανώνουν άμεσα τη δραστηριότητα των εργαζομένων της μονάδας και να υποκαθιστούν τους άμεσους προϊσταμένους αυτών των εργαζομένων στη λήψη αποφάσεων εντός της οικονομικής οντότητας.

Επί των δικαστικών εξόδων

57 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία, έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης, τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

Μια μεταβιβαζόμενη οικονομική οντότητα διατηρεί την αυτονομία της, κατά το άρθρο 6, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/23/ΕΚ του Συμβουλίου, της 12ης Μαρτίου 2001, περί προσεγγίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών, σχετικά με τη διατήρηση των δικαιωμάτων των εργαζομένων σε περίπτωση μεταβιβάσεων επιχειρήσεων, εγκαταστάσεων ή τμημάτων εγκαταστάσεων ή επιχειρήσεων, όταν οι εξουσίες που παραχωρούνται στους υπευθύνους της οντότητας αυτής, εντός των οργανωτικών δομών του εκχωρητή, ήτοι η εξουσία να οργανώνουν, κατά τρόπο σχετικώς ελεύθερο και ανεξάρτητο, την εργασία στο πλαίσιο της εν λόγω οντότητας για τη συνέχιση της οικονομικής δραστηριότητάς της και, ειδικότερα, η εξουσία να διατάσσουν και να υποδεικνύουν, να απονέμουν καθήκοντα στους υφιστάμενούς τους εργαζομένους της επίμαχης μονάδας όπως και να

αποφασίζουν για τη χρήση των διαθέσιμων περιουσιακών στοιχείων χωρίς την άμεση παρέμβαση άλλων οργανωτικών δομών του εργοδότη, παραμένουν, κατ' ουσίαν, άθικτες στο πλαίσιο των οργανωτικών δομών του εκδοχέα.

Η απλή αντικατάσταση των τελικών προϊσταμένων δεν δύναται να θίξει αυτή καθαυτή την αυτονομία της μεταβιβαζόμενης οικονομικής οντότητας, εκτός εάν οι νέοι τελικοί προϊστάμενοι διαθέτουν εξουσίες που τους επιτρέπουν να οργανώνουν άμεσα τη δραστηριότητα των εργαζομένων της μονάδας και να υποκαθιστούν τους άμεσους προϊσταμένους αυτών των εργαζομένων στη λήψη αποφάσεων εντός της οικονομικής οντότητας.

(υπογραφές)